

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/137/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716211763
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7716211763.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu R Collectors, s.r.o., Bratislava, Dvořákovo nábřeží 8A, IČO: 50 094 297, zast. Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Bratislava, Dvořákovo nábřeží 8A, proti žalovaným 1) L. V., O.. XX. XX. XXXX, Y. XXX R. X) R.V. Z., O.. XX. XX. XXXX, Y. XXX, o zaplatenie 5.385,05 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 24Csp/46/2016-73 z 18. 09. 2017 v znení opravného uznesenia 24 Csp/46/2016-103 zo 14.2.2019 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v znení opravného uznesenia 24Csp/46/2016-103 zo 14. 2. 2019 vo výroku III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku IV. o trovách konania.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.938,55 eur spolu s zmluvným úrokom vo výške 65,47 eur a úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 4.938,55 eur od 16. 7. 2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 400,- eur s prísl. zastavil, III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a IV. žalobcovi voči žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 83,40 %.

2. V odôvodnení, o.i., uviedol, že žalobou podanou uňho 17. 08. 2016 sa pôvodný žalobca Poštová banka, a.s. domáhal zaviazat' žalovaných 1, 2 spoločne a nerozdielne zaplatiť mu dlžnú istinu 5.385,05 eur, s prísl. - úrokom z istiny vo výške 65,47 eur, zmluvným úrokom 11,90 % ročne zo žalovanej sumy od 08. 03. 2014 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy od 16. 07. 2016 do zaplatenia a nahradiť trovy konania, na tom skutkovom a právnom základe, že 02. 03. 2011 uzatvoril ako veriteľ a žalovaný ako dlžník Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanému 1) peňažné prostriedky v sume 7.000 eur, ktorý sa ich zaviazal vrátiť spolu s úrokmi a poplatkami. Žalovaná 2) v zmluve vystupovala ako spoludlžníčka. Žalovaní v 1) a 2) rade úver nesplácali riadne a včas. V dôsledku omeškania žalovaných s plnením úveru pôvodný žalobca v zmysle § 565 Obč. zák. v spojení s § 53 ods. 9 vyhlásil 13.02.2014 úver za predčasne splatný. Súd uznesením 24Csp/46/2016-67 z 08. 08. 2017 pripustil zmenu na strane žalobcu tak, že pôvodný žalobca Poštová banka, a.s. z konania vystupuje a na jeho miesto vstupuje obchodná spoločnosť R Collectors s.r.o., IČO: 50 094 297, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava. Vykonaným dokazovaním zistil, že medzi stranami sporu, a to pôvodným žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola 02. 03. 2011 uzatvorená Zmluva o úvere - pôžička na bývanie č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky vo výške 7.000 eur, ktorou sa žalovaný zaviazal uhrádzať v 84 mesačných splátkach po 137,46

eur, dátum konečnej splatnosti bol dojednaný na 20. 03. 2018. Úroková sadzba bola dojednaná na 11,90 %, RPMN na 13,79 % a priemerná RPMN na 11,64 %. Dátum každej ďalšej platby bol dojednaný k 20. dňu v mesiaci. Z výpisu z účtu žalovaného mal súd preukázané, že žalovaný celkovo uhradil 5.630,42 eur, z ktorých bolo na poplatky zaúčtovaných 446,50 eur, na úroky a to úrok z úveru a úrok z omeškania suma 3.568,96 eur a na istinu 1.614,96 eur. Rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 7.000,- eur a započítanými úhradami na istinu vo výške 1.614,96 eur tvorí žalovanú sumu 5.835,05 eur. Výzvou zo 07. 03. 2014 pôvodný žalobca vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy 5.924,61 eur, nakoľko boli v omeškani, zároveň ich upozornil, že banka vyhlasuje úver predčasne splatným a vyzval ich na úhradu dlžnej sumy do 10 dní odo dňa doručenia výzvy. Vychádzajúc z § 497, § 503 ods. 1 a 2 Obch. zák. , § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 9, § 11 ods. 1 písm. a) a b),ods. 2, zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2 Obč. zák., § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 C.s.p., vzhľadom na dispozitívny úkon žalobcu, súd konanie v časti späťvzatia žalobcom v písomnom podaní, doručenom súdu 18. 05. 2017, zastavil. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania urobil záver, že žaloba v časti uvedenej vo výroku rozsudku je dôvodná, v tejto časti mal za preukázanú jej dôvodnosť. Mal za preukázané, že medzi stranami sporu a to pôvodným žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola 02. 03. 2011 uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX. Uvedená zmluva bola uzavretá za účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, preto sa na ňu vzťahujú normy spotrebiteľského práva, keďže ju uzatvoril žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Uvedená zmluva je typickou spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na právnu povahu strán sporu. Uzavretie zmluvy o pôžičke, výška pôžičky, spôsob jej splácania, suma žalovaným vykonaných úhrad a porušenie povinností žalovaným splácať pôžičku riadne a včas medzi stranami sporu neboli sporné. Konštatoval, že predmetná zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na to, že žalobca mu nepreukázal, že na tento vzťah by sa nemali vzťahovať ust. predmetného zákona a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal jeho poskytnutie na bývanie žalovaného, ktorú skutočnosť nemožno mať za preukázanú iba z názvu úveru „pôžička na bývanie“. Z výpisu z účtu predloženého žalobcom mal preukázané, že žalovaný celkovo uhradil výške 5.630,42 eur, z ktorých bolo na poplatky zaúčtovaných 446,50 eur, na úroky a to úrok z úveru a úrok z omeškania suma 3.568,96 eur a na istinu 1.614,96 eur. Rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 7.000,- eur a započítanými úhradami na istinu vo výške 1.614,96 eur tvorí žalovanú sumu vo výške 5.835,05 eur. Žalobca úver zosplátil 07. 03. 2014. Urobil záver, že po zosplatení má žalobca nárok len na zaplatenie sumy čistej istiny, keďže po tomto dátume už žalobcovi úroky z úveru neprislúchajú. Podľa názoru súdu zmluvné úroky sú splatné spolu s istinou a doba ich splatnosti sa zhoduje s dobou splatnosti úveru v zmysle § 503 Obch. zák. Zdôraznil, že úrok z úveru je cenou za úver, že po vyhlásení celého úveru za splatný sa istina ďalej zmluvne neúročí. Vyplýva to z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú dlžníkovi do doby splatnosti. Po lehote splatnosti už veriteľ finančné prostriedky dlžníkovi neposkytuje. Ďalej uviedol, že je pravdou, že v zmysle zmluvných podmienok bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi aj dohodnutý úrok vo výške 11,90 % ročne zo sumy dlžných splátok úveru až do zaplatenia, avšak čo do samotného zmluvného úroku vo výške 11,90 % ročne zo zapožičanej sumy požadovaného odo dňa mimoriadnej splatnosti úveru žalobu zamietol, poukazujúc na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný iba úroky z omeškania. Z tohto dôvodu má žalobca ako veriteľ právo na zaplatenie dohodnutého úveru iba do dňa, kedy vyhlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania a odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo/143/1998, že dohodnuté úroky, t.j. zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok. Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Zdôraznil, že takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický a je potrebné s ním súhlasiť, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úroku z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania. Zároveň poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. 06. 2015 sp. zn. 6Co/190/2014. Zdôraznil, že obdobný názor je vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne z 29. 10. 2014, sp. zn. 5 Co/223/2014, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/85/2013 z 25. 10. 2013, 4Co/83/2013 zo 07. 05. 2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co 475/2005 z 09. 09. 2015, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 1Co/222/2016 zo 17. 05. 2017. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Obo 143/98 mu vyplynulo, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť

úroky z omeškania. V danej súvislosti poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 476/2012-14 z 18. 09. 2012. Uzatvoril, že niet takého zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona povinnosť platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti. Súd žalobu zamietol aj v časti uplatnených poplatkov vo výške 446,50 eur, z dôvodu, že tieto priamo (druh poplatku spolu s konkrétnou výškou) v úverovej zmluve neboli uvedené a neboli individuálne dojednané. Konštatoval, že v prvom rade žalobca ani v samotnej žalobe a ani na výzvu súdu riadne neidentifikoval jednotlivou výškou, počtom a ani dôvodmi ich vyrubenia a ich vyžiadanie žiadnym spôsobom ani neodôvodnil. V druhom rade, vyhodnotil primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie. Zdôraznil, že podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu, s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa, čo platí pre samotné poisťné žiadané žalobcom. Pokiaľ ide o poplatky za upomienky poukázal na právny záver vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove 6Co/126/2012. Podľa neho v spotrebiteľských veciach poplatky za upomienky umožňujú získať na úkor spotrebiteľa majetkový prospech, ktorý prevyšuje skutočné výdavky žalobcu za upomienku. Zákon za príslušenstvo pohľadávky označuje náklady na uplatnenie pohľadávky. Predpokladá teda presné výdavky. Ani pokiaľ ide o škodu, ktorú by veriteľovi bolo dôvodné priznať pre porušenie povinnosti zo zmluvy, nemožno veriteľovi priznať viac ako skutočnú ujmu, či ušlý zisk. Paušálna výška poplatku za upomienku bez transparentného výpočtu skutočných nákladov plne zapadá do definície neprijateľnej zmluvnej podmienky. Taktiež dodal, že žalobca žiadny spôsobom nepreukázal, aby uvedené upomienky boli žalovanému aj zaslané (okrem tej v ktorej bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru), a preto v tejto časti ani neunesol dôkazné bremeno a preto v tejto časti žalobu zamietol. Urobil záver, že po zosplatnení má tak žalobca nárok na zaplatenie sumy 4.938,55 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 11,09 % ročne odo dňa nasledujúceho po mimoriadnom zosplatnení celej pohľadávky a to po zohľadnení žalovaným vykonaných úhrad vo výške 5.630,42 eur, ktorej časti súd žalobe vyhovel. Zároveň priznal žalobcovi uplatnené úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo súdom priznanej sumy odo dňa ako ich požadoval, teda od 16. 07. 2016, ktorých výška zodpovedá uvedeným občianskoprávnym predpisom. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol v časti, čo do zaplatenia zmluvných úrokov 11,90 % z dlžnej sumy po vyhlásení úveru za predčasne splatný, čo do uplatnených poplatkov v petite žaloby. Súd mal taktiež za to, že žalovaný splatnú pohľadávku neuhradil riadne a včas. Z tohto dôvodu sa dostal do omeškania a preto v súlade s § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vyhovel žalobe v časti prísl. pohľadávky a to úrokov z omeškania z priznanej sumy. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v konaní úspešný v pomere 91,70 % a žalovaní v pomere 8,30 %, čistý úspech žalobcu je 83,40 %. Čiastočné späťvzatie žaloby pripočítal na vrub žalovaných, lebo uvedená časť pohľadávky bola nimi uhradená po podaní žaloby.

3. Súd opravným uznesením 24Csp/46/2016-103 zo 14. 02. 2019 I. Opravil záhlavie rozsudku Okresného súdu Michalovce 24Csp/46/2016-73 z 18. 09. 2017, a to priezvisko žalovanej v 2. rade na R. Z. E.. V., vychádzajúc z § 224 a § 234 ods. 2 C.s.p., keďže sa dopustil chyby v písaní a nesprávne označil žalovanú v 2. rade, kde namiesto Z., uviedol pôvodné rodné priezvisko V..

4. Voči rozsudku, a to výroku III. a IV. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j., že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. V odvolaní namietal, že súd mu nepriznal zmluvný úrok po zosplatnení, odvolajúc sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Obo/143/97 a uznesenie Ústavného súdu SR IV.ÚS 476/2012, v zmysle ktorých splnením hlavného záväzku zaniká i záväzok akcesorický. Citujúc znenie § 497 zák. č. 513/1991 Zb., § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 503 ods. 3 Obch. zák., § 494 a § 488 Obč. zák., znenia § 369 ods. 1 Obch. zák., bodu 9.2 (i) Obchodných podmienok, mal za to, že uvedený záver súdu sa neopiera o žiadne zákonné ust. a odporuje platnému právu. Zastával názor, že ust. § 497 Obch. zák. neuvádza, že dlžník je povinný platiť úroky len do času splatnosti, ako si mylne vykladá súd nad rámec predmetného ust. Zdôraznil, že záväzok vyplýva žalovanému z uzatvorenej zmluvy o úvere, t.j. vrátiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky, ako i zaplatiť úroky a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Žalovaný zostáva dlžný a je správny ten záver, že jeho záväzok doposiaľ nezanikol a keďže nezanikol hlavný záväzok dlžníka, nemožno hovoriť o zániku akcesorického

zmluvného úroku. Poukázal na to, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru nie je spôsobom zániku hlavného záväzku, že k zmene dochádza, len čo do lehoty splatnosti a spôsobu splatenia dlhu, stratou výhody splátok, povinnosť zaplatiť istinu, zmluvný úrok a zákonný úrok z omeškania sa však nemení. Zdôraznil, že súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru, že zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy a že súd tak de facto napriek uzatvorenej platnej zmluve o úvere rozhodol o zániku zmluvnej podmienky v rozpore s platnou právnou úpravou, čím žalobcu bezdôvodne ukrátil o časť zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru. Poukázal na to, že zmluvný úrok je odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa, že sankčný úrok nie je a nemôže byť kompenzáciou tejto ceny finančných prostriedkov. Poukázal na to, že súd odmietnutím priznania zmluvného úroku konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však zosplatnením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka. Tvrdil, že súd konal v rozpore s uvedenou právnou zásadou. Poukázal napr. na prístup NS ČR v rozhodnutí 32 Cdo/3830/2014, 31Cdo 2851/1999 a ďalšie, ktorý nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom priznal. Zároveň nesúhlasil s tým, že súd mu nepriznal uplatnené poplatky v sume 446,50 eur, pričom poukázal na to, že žalovaný v zmysle bodu 3, 5 zmluvy svojím podpisom potvrdil, že sa oboznámil jednak so Všeobecnými obchodnými podmienkami, obchodnými podmienkami a taktiež Sadzobníkom poplatkov, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Žiadal rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie alebo rozsudok v napadnutých výrokoch zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Rozsudok, okrem výroku III. a IV. nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebol preskúmaný.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok vo výrok III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku IV. o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje a na jeho dôvody v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcom.

8. Žalobca v odvolacom konaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

10. Odvolací dôvod týkajúci sa chyby v zisťovaní skutkového stavu veci, spočívajúci v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

11. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

13. Súd použil v prejednávanej veci správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

14. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi nemožno priznať úroky z omeškania z kapitalizovaných zmluvných úrokov, nakoľko to predstavuje neprípustnosť úročenia zmluvných úrokov úrokmi z omeškania tzv. anatocizmus.

15. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu, že žalobca má nárok na zaplatenie dohodnutých úrokov len do zosplatenia úveru, nie však do zaplatenia úveru, pričom v celom rozsahu odkazuje na závery súdu prvej inštancie.

16. V tejto súvislosti je potrebné vychádzať aj z ustálenej súdnej praxe a to uznesenia NS SR 4Obo 143/1998 a uznesenia Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012 z 18. 09. 2012, ktoré sa zaoberalo obdobnou právnou vecou. Ústavný súd SR predmetným uznesením odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov v zmysle ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania v súlade s § 369 Obchodného zákonníka“. Tento výklad považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný.

17. Je potrebné zdôrazniť, že výklad odvolateľa vedúci k záveru o oprávnenosti úroku zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatení je v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech zakotvenou v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k) Obč. zák.

18. Rovnako odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie pokiaľ žalobu zamietol aj vo vzťahu k uplatneným poplatkom vo výške 446,50 eur z dôvodu, že tieto priamo ako druh poplatku spolu s konkrétnou výškou v úverovej zmluve neboli uvedené a neboli individuálne dojednané.

19. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok v napadnutých výrokoch potvrdiť ako vecne správny.

20. K výhradám žalobcu, že uvedené poplatky boli dohodnuté takou formou, že žalovaný v zmysle bodu 3.5 svojím podpisom potvrdil, že sa oboznámil jednak so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Obchodnými podmienkami a taktiež Sadzobníkom poplatkov, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, poukazujúc na judikatúru Súdneho dvora, konkrétne k rozsudkom Súdneho dvora v prejudiciálnom konaní Smernice 2008/48/ES - vec C- 42/15 z 09. 11. 2016, je potrebné uviesť, že časť podstatných náležitostí zmluvy o úver sa môže uviesť aj osobitne v prílohe, že nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jeden ucelený dokument, avšak príloha musí byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a taktiež musí byť spotrebiteľovi odovzdaná, aby sa s ňou mohol oboznámiť, pričom Európsky súdny dvor sa nevyjadril k tomu, či musí byť zmluvnými stranami osobitne podpísaná zmluva aj všetky jej prílohy, to znamená napr. aj všeobecné podmienky a že táto Európska smernica to neupravuje a rozhodnutie v tomto smere prináleží slovenským súdom.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

22. Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovaným trovy odvolacieho konania nevznikli, preto stranám náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

23. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).